

denne Grund, at Udvalget har stillet sit Forslag under Nr. 8, som man saaledes maa anbefale til Thinget som en Conseqvent af Thingets Afstemning under forrige Behandling. Det andet Forslag, som blev vedtaget her ved 2den Behandling, og som Udvalget ikke havde stillet, var et Forslag til § 2, hvorved Udvalgets Forslag, som gik ud paa, at Examenscommissionen skulde bestaae af mindst 6 Examinatorer og 6 Censorer, blev forandret derhen, at der skulde være et usvareligt Antal af 4 Examinatorer og 4 Censorer. Dette Forslag har Udvalget ikke kunnet stille sig til paa samme Maade som til det andet; man har tværtimod troet det rigtigt at optage det Forslag, man oprindeligt havde stillet, naagtet det blev forkastet til 2den Behandling, og man har gjort det saa meget trostigere, som det Fleertal, der forkastede Udvalgets Forslag, til 2den Behandling dog ikke var stort — man formener dernæst, at det ogsaa af en anden Grund kunde antages, at Thinget vilde forandre sin Beslutning, idet dette Punkt nemlig i Grunden slet ikke blev tilstrækkeligt oplyst under 2den Behandling, eller i alt Fald kun meget lidt, i det Mindste fra min Side. — Discussionen ved 2den Behandling dreiede sig jo meest om Lovens Princip i sin Heelhed. Udvalget troer nu, med Hensyn til dette særlige mindre Spørgsmaal, at der let kan opstaae praktiske Vanskeligheder ved Lovens Udførelse, naar der staaer „4 Examinatorer og 4 Censorer“; man seer ikke rettere, end at det let kan blive Tilfældet, at man vanskeligt vil kunne faae Mænd, i alt Fald de Mænd, som man kunde ønske, naar Antallet er indskrænket til saa faa Commissionsmedlemmer, at hvert enkelt absolut faaer et meget betydeligt Arbejde. Man troer heller ikke, at der kan være den Fare forbundet med Udvalgets Forslag, som den ærebe Forslagsstiller fra sidste Gang antydede, den Fare nemlig, at Commissionen skulde komme til at bestaae af et ganske urimeligt Antal Medlemmer, idet Kjendsgjerningerne fra Fortiden, som han hentydede til, jo slet ikke gjælde nogen Commission, men netop gjælde et Forhold, hvor der ikke har været nogen Commission, hvor man derfor med Lethed har kunnet stifte endog med de korteste Mellem-

rum. Udvalget har troet, at netop det Tal, som vi have nævnt sidst, nemlig 6 Examinatorer og 6 Censorer, vilde være det, hvormed rimeligvis Examen heldigst vilde kunne udføres, og man har derfor formeent, at det ogsaa var heldigst at nævne dette Tal i Loven, idet man har anseet det for ønskeligt, at Ministeriet — skjøndt der tilføies „mindst“, for det Tilfælde, at der skulde vise sig Vanskeligheder, som man ikke havde forudseet, — dog nærmest vilde vælge det Tal, som Loven saaledes nævner som et Udtryk for Thingets Anskuelse om dette Spørgsmaal. — Hertil er der atter stillet et Underændringsforslag af det ærebe Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Poulsen), hvilket gaaer ud paa at forandre „6 Examinatorer og 6 Censorer“ til „12 Examinatorer og 6 Censorer.“ Jeg troer ikke, at Udvalget lægger nogen Vægt paa, enten dette Forslag bliver vedtaget eller ikke. Vi have ganske sikkert ikke opfattet vort Forslag paa en saadan Maade, at de 6 af disse 12 altid skulde være Examinatorer, og de 6 altid Censorer, idet vi nemlig have troet, at, naar f. Ex. et saadant Sæt, bestaaende af 2 Mænd, fik 2 Jag, hvori de skulde afholde Examen, der da ikke vilde være Noget veien for, at den Ene var Examinator i det ene Jag og Censor i det andet, og omvendt. Derimod har man ganske sikkert anseet det for at være overordentlig ønskeligt, at det i samme Jag stadig blev den Samme, der var Examinator, og ligeledes den Samme, der var Censor. Naar jeg altsaa skal sige Noget, saa skal jeg bemærke, at man ved at sætte 6 Examinatorer og 6 Censorer har ønsket at udtrykke den Tanke, som jeg her har nævnt, men den samme Tanke kan isvrigt godt ligge i Udtrykket: 12 Examinatorer og 6 Censorer. Jeg skal derfor sige, at Udvalget ikke lægger nogen væsentlig Vægt paa, om Underændringsforslaget bliver vedtaget eller ikke. — Udvalgets Stilling er med Hensyn til det af det samme ærebe Medlem stillede Ændringsforslag accurat den samme som den, Udvalget indtager til sit eget subsidiaire Forslag, idet vi antage, at Mening er den, at disse 2 Forslag i hvert Fald skulle sættes i Forbindelse med hinanden. Naar vi nemlig ikke kunne faae det principale Forslag sat igjennem, ja, saa kan man ogsaa